

William Shakespeare *Zkrocení dračice* (komedie asi z roku 1591) úryvek z poslední scény

KATEŘINA Tak dost, tak už se přestaň hrozivě mračit
a metat nenávistné pohledy.
Chceš zranit svého pána, krále, vládce?
Hyzdíš svou krásu, jako mráz když spálí luka.
Hanobíš sebe, jak když smršť švihá květy.
Není to vhodné ani roztomilé.
Zuřící žena je jako zčeřený pramen,
blátivý, ošklivý, kalný, bez krásy.
Ani ten nejvyprahlejší žíznivec
z něj neupije, nesrkne jedinou kapku.
Tvůj manžel je tvůj pán, tvůj život, tvůj strážce,
tvá hlava, tvůj vladař a o tebe se stará
a v péči o tebe vydává celé tělo
a bolestně dře se na moři, na zemi,
bdí za nočních bouří, za denních mrazů,
a ty zatím doma v bezpečí poleháváš.
Za to si nežádá od tebe o nic víc
než lásku, milý vzhled, věrnou poslušnost –
maličká splátka za tak velký dluh.
To pouto, co dluží poddaný knížeti,
přesně to dluží žena manželovi.
A když je zpupná, drzá, nevrlá, břitká
a neposlušna jeho čistých přání,
co jiného je než hnusný, vzdorný rebel
a zlovolný zrádce milujícího pána?
Stydím se, že můžou ženy být tak hloupé
a dmýchají válku, kde měly by prosit o mír,
anebo chtějí vládnout, mít nejvyšší moc,
když měly by sloužit a pokorně milovat.
Proč máme těla jemná a slabá a hebká,
nevhodná k robotě a starostem světa,
než aby naše rozpoložení a srdce
zajedno byly s naším zevnějškem?
No tak, co, vy zpupní, chabí červi?
Já naparovala se kdysi tak jak vy,
pyšnila se a vzpírala ještě víc
a splácela slovo slovem a úškleb úšklebem.
Teď vím, že naše kopí jsou jak stébla,
a síla jakbysmet a slabost – škoda mluvit.
Jen zdáme se být tím, co jsme vlastně nejmiň.
Tak zklidněte žluč, ta nic vám nepomůže
a položte dlaň pod šlépej svého muže –
a na důkaz pouta vkládám ruku svoji
do jeho vůle – jen když ho upokojí.

(SHAKESPEARE, W. *Zkrocení dračice*. Překlad Pavel Drábek pro projekt JAMUNI)